

7. zastavení – druhý Ježíšův pád

Honza chodil na průmyslovku. Jeho snem byla vysoká škola, studium architektury. Chtěl jet také na nějakou dobu do ciziny, naučil se jazyk, cestovat... A pak se to stalo, najednou byly všechny plány pryč. Stačil jeden hloupý pád, frajeřina, skok do vody po hlavě. Už v okamžiku, když se odrážel, cítil, že to není ono. Ve vzduchu se zkoušel zlomit, ale náraz hlavou neodvrátil. A pak už jen jeho tělo bezvládně vyplavalo na hladinu. Následoval kritický stav, dlouhý pobyt v nemocnici, rehabilitace. Uplynulo půl roku. Lékaři sice dávají malou naději na zlepšení, avšak prozatím je Honza upoután nehybně na lůžko. Je to těžké, ale nevzdává se, usilovně bojuje.

Co tebe, Ježíši, srazilo podruhé k zemi? Snad jsi zakopl o kámen, ale zase vstáváš. Dej, Pane, ať v situacích, kdy je na první pohled všechno ztraceno, neztrácíme naději. Pomoz pochopit, že i v utrpení můžeme být jiným užiteční. Třeba jako vzor statečnosti.

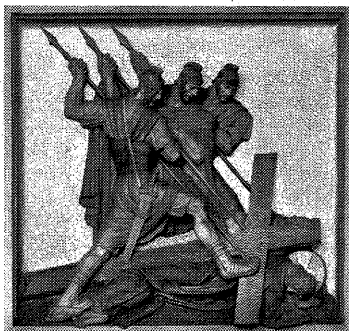
8. zastavení – setkání se ženami

Martin jde, spíše se plouží, z práce. Po třech měsících jej propustili. Bylo to už třetí zaměstnání za poslední dva roky. Vlastně od doby, kdy skončil školu. Po maturitě si budoucnost představoval úplně jinak. Když nastoupil do práce, byl nadšený, bavilo ho to. Vždy se však brzy vyskytl problém – buď pracoval pomalu, nebo naopak hodně, prý nedělal to či ono, pokaždé se něco našlo. Teď jde zničený domů a v duchu nadává na šéfa, kolegy, špatnou organizaci... Ani na chvíli jej nenapadne, že například mohl udělat něco jinak a že může mít na svém propuštění podíl.

Kolikrát si stěžujeme na dnešní dobu, „pláčeme“ nad světovou krizí, nad druhými... Vzpomeňme, co Ježíš řekl jeruzalémským ženám, a víc se zamýšlejme, co bychom mohli sami změnit k lepšímu.

Pane, naplň k tomu naše srdce trpělivostí, dobrotou a láskou!

9. zastavení – třetí Ježíšův pád

Vláda sedí na lavičce, hlavu v dlaních, přemýšlí. Kolem chodí lidé a po mladém muži se ohlížejí. Ještě mu nebylo třicet let, a vypadá tak smutně... Co by jim asi řekl? „Měl jsem ženu, kterou jsem nade všechno miloval, dvě krásné děti, stavěli jsme dům. Pak přišly hádky, přestávali jsme si rozumět. Žena jednoho dne řekla, že je konec, odchází i s dětmi, podala žádost o rozvod. Zhroutil se mi svět...“

Kolikrát v životě upadneme? Jednou, dvakrát, stokrát? Kolik situací, které se nám zdají být zcela neřešitelné, jsme už zažili a kolik nás jich ještě čeká? Někdy se zdá, že všechno je úplně bezvýchodné...

Pane, nedokážeme si ani představit, co jsi prožíval ty, když jsi kráček na popraviště. Ale ukázal jsi nám, že po pádu je vždy možné znovu povstat. Pomáhej nám snášet i křivdy. Bez křiku, rouhání, výčitek.

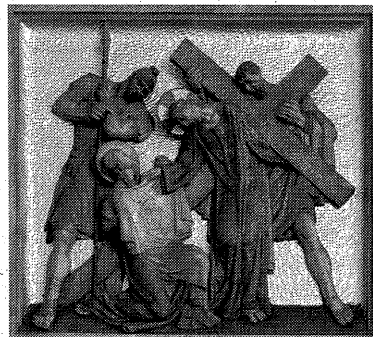
/ 10 /

6. zastavení – Veroničin soucit

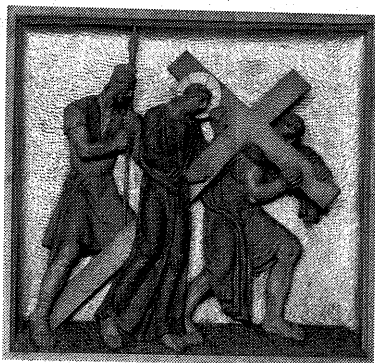
Veronice zrovna skončilo vyučování, je pátek odpoledne, před ní celý víkend. Za dva měsíce ji čekají přijímačky na střední školu. Asi by se měla učit, ale na zítřek si s kamarádkami naplánovala výšlap na hory. A tak si cestou ze školy plánuje, jak všechno zvládne. Vtom na protějším chodníku uvidí ležící starší paní. Vedle ní je vyspaná taška, babička v prachu krvácí. Kolem jezdí auta, procházejí lidé, ovšem nikdo nezastaví. Veronika nezaváhá ani chvíli. Přeběhne cestu a pomůže paní vstát. Utře rány a nabídne doprovod domů. Měla v plánu tisíc jiných věcí, ale to všechno musí počkat.

Jak jsme my ostatní nevěšmaví k potřebám bližních!

Pane, uč nás, že nesmíme zavírat oči před utrpením svých bratří a sester, aby naše sobecké zájmy nepřerostly v zatvrzelá srdce. Neboť ty sám miluješ srdce pokorná.

/ 11 /

5. zastavení – Šimonova pomoc

Rodina se čtyřmi malými dětmi bydlí v malém panelákovém bytě. Žijí skromně, nemají peněz nazbyt. Žena je na mateřské dovolené, manžel dojíždí do práce. Na jeho zaměstnání se též podepsala „krize“, vydělává jen tři dny v týdnu, po zbytek dní má neplacené volno. Jednoho dne zazvoní zvonek a za dveřmi stojí vzdálený příbuzný, který žil v zahraničí. Dlouho jej neviděli. Přišel o práci, o všechny peníze. Vrátil se a nemá kde bydlet. Rodina mu nabídne, ať prozatím bydlí u nich doma.

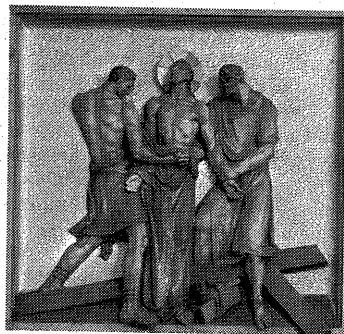
Lidé kolem si asi řekli, že „jsou to blázni“. Sami nemají, a přitom vydrží skoro cizího... Možná byl v podobné situaci i Šimon, který určitě měl „svých starostí dost“.

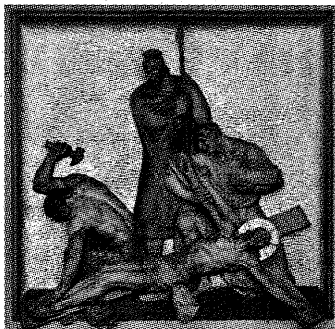
Dej nám sílu, Pane, ať dokážeme odvážně pomáhat druhým nést jejich kříže a svůj vlastní zármutek léčit sdílením bolestí jiných.

10. zastavení – Ježíš je svlečen z šatů

Jitka odešla v sedmnácti z domu. Už se to nedalo vydržet. Stále jen to samé: „Kam jdeš? Kdy přijdeš? S kým jsi byla?“ Tisíc zbytečných otázek. U rodičů měla všechno, na co si vzpomněla, věci, o nichž se spolužákům ani nesnilo. A stejně jí bylo lépe s partou kamarádů. Scházeli se ve starém opuštěném baráku na konci města. Nejprve jen tak vykládali, u toho pokařovali cigarety. Pak to pokračovalo alkoholem, „marijánkou“, až někdo přinesl něco „tvrdšího“. Začali si píchat do žíly. Pak jejich squat někdo podpálil, a Jitka skončila na ulici. Lidská troska bez přátel, bez peněz...

Jsou situace, do nichž se dostáváme vlastní vinou. Ty jsi byl, Pane, nevinný, a přitom s tebou zacházeli jako s největším zločincem. Obrali tě o všechno, i o šaty. Dej nám dar moudrosti, ať si dokážeme vážít toho, co máme, a víc opravdové lásky, umožňující dělit se s potřebnými.

11. zastavení – Ježíš je ukřižován

Pavlík má teprve deset roků, chodí do čtvrté třídy. Ted leží na operačním stole. Za chvilku mu dají narkózu. Není to poprvé, už ví, co pocítit, až se probudí. Nejprve bude ještě na okamžik omámený a pak přijde velká bolest. Až se zahojí rány, bude následovat neméně bolestivé cvičení. Pavel se narodil s dětskou mozkovou obrnou a jeho dolní končetiny nejsou takové, jaké mají být. Pokud by tyto zákroky a bolestivé rehabilitace nepodstoupil, hrozilo by, že nikdy nebude chodit. Ti, kdo jej znají, vědí, že to nese velmi statečně. Věří a těší se, že si třeba bude jednou moci zahrát s kamarády i fotbal.

Pane Ježíši, ty víš, co je to bolest. I ty jsi ji prožíval, především když tě přibíjeli na kříž. Dej, ať si uvědomujeme cenu tvé obrovské oběti a sami dokážeme nést a obětovat naše lidské bolesti statečně a s vírou.

/ 12 /

4. zastavení – setkání s Matkou

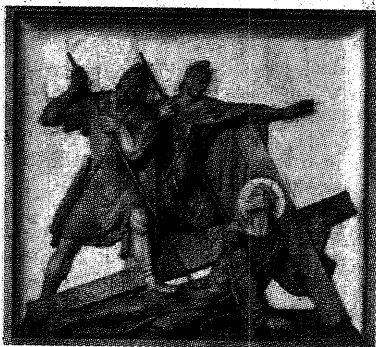
Karin je mámou dvojčat. Narodily se dříve. Petruška je zdravá, šikovná dívenka. Pepík má těžké tělesné i mentální postižení. Vyžaduje stálou péči, jeho zdravotní stav se stále zhoršuje, už je na hranici mezi životem a smrtí. Zatím bojuje...

Říká se, že nic nebolí tolik, jako když matka vidí umírat vlastní dítě. Rodičům postiženého potomka dlouho trvá, než přijmou tuto skutečnost. Ani rada lékaře, „nemá to smysl, raději ho dejte do ústavu“, příliš naděje nepřidá. Přesto mnoho z rodičů najde odvahu pečovat o postižené dítě, dát mu svou lásku a téměř veškerý čas. Co ale prožívá matka, když se přesto zdravotní stav jejího dítěte zhoršuje, blíží se konec? Co prožívala Ježíšova Matka?

Prosíme, Pane, dej nám sílu zvládat každodenní starosti o ty, kterých jsi nám svěřil. Pomoz odhodit ohledy na okolní svět, pokud se nás snaží zdržet od povinností lásky!

/ 15 /

3. zastavení – první Ježíšův pád

Vojtu přivezli do psychiatrické léčebny. Byl zastižen v okamžiku, kdy stál na mostě a zvažoval, že skočí z výšky dolů. Chtěl si vzít život, protože nedokázal uniknout obrovské beznaději, připadal si, že je „na samém dně“. V životě už měl několik takových období, kdy mu bylo hodně špatně, ale vždy nabral síly. Teď už to nedokázal a viděl jediné řešení...

Kolikrát se i my řítíme do bezedné hlubiny, marně se snažíme zachytit toho pověstného stébla, přátelské ruky. Stačilo by třeba jen maličké slovo povzbuzení či pohlázení...

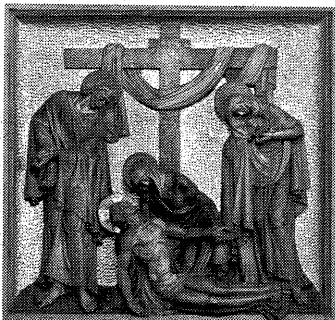
Ty jsi, Pane, upadl pod vahou reálného kříže, znávený bolestmi celonočního tráznění. Ale zvedáš se a jdeš dál, neboť si to přeje tvůj Otec. Nauč nás i v bolesti vidět Boží vůli, buď nám v nejtěžší chvíli záchraným stéblem!

12. zastavení – Ježíš umírá na kříži

Magda je v nemocnici připojena na nejrůznější přístroje, které umožňují ještě na chvilku prodloužit život. Před očima jí běží celý životní příběh, především jak rychle se to všechno seběhlo. Po maturitě měla jít na vysokou školu. Byla však na lékařské prohlídce, odkud ji odeslali na další vyšetření. Výsledkem byl objev zhoubného onemocnění. Postoupila řadu operací, chemoterapie, ozařování, jenže zdravotní stav se nelepšil... Teď ví, že se blíží konec. Má strach, ale zároveň je vděčná za naději, kterou jí dává víra. Že něco bude i „potom“, že Ježíš, do něhož vkládá poslední naději, ji převede do lepšího života.

Pane, ty jsi umíral v bolestech na kříži se slovy: „Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha.“ Kéž i my nezapomínáme, že tento život jednou skončí, a jsme na tu chvíli připraveni vědomím, že nás čeká tvoje láskyplná náruč.

13. zastavení – Ježíš je snat z kříže

Pavla sedí s kamarádkou v cukrárně. V její tváři se odráží smutek, zklamání. Říká: „Vyzkoušeli už jsme snad všechno. Dokonce i bylinky, léčitele... Moc toužíme po dítětku, avšak nepřichází. Mám pocit, že můj život ztratil smysl. Manžel sice tvrdí, že pět let není žádná dlouhá doba, ale já vím, že i jeho to moc trápí. Nic mě už nebaví, nedaří se mi ani v práci...“

Jsou situace, kdy náš život ovládne beznaděj. Pocit, jako by už opravdu bylo „po všem“, že nic nemá smysl.

Pane, i tví nejbližší se mohli snadno domnívat, že s tvou smrtí nastal konec všeho, v co kladli své naděje. Že tvoje království milosrdenství a lásky je jen pouhá utopie. Dej nám odvahu hledat i v náročných chvílích a událostech života nějaký smysl. A pochopení, že odpověď na každou otázku musíme začít hledat pohledem na tvůj kříž.

2. zastavení – Ježíš přijímá kříž

Jana se narodila jako zdravé dítě. Když začala chodit do školy, objevily se zdravotní obtíže, dívka musela být často v nemocnici. Lékaři provedli mnohá vyšetření, než rodičům sdělili nedobrou prognózu: „Jde o neléčitelnou nemoc. Připravte se, že bude potřebovat stále více péče, nikdy si už nebude moci volně hrát s ostatními dětmi.“ Co asi její rodiče prožívají? Strach? Beznaděj? Vztek?

Každý z nás má jinak vymezenou míru toho, co ještě unese. O některých lidech si myslíme, že se hrouť z maličkostí. Avšak měli bychom respektovat, že pro konkrétního člověka to žádná maličkosti nejsou a svůj relativně malý kříž prožívá s podobnou bolestí jako rodiče smrtelně nemocné Jany.

Pane, ty jsi zakusil tíhu kříže, nesl jsi jej i za mne. Kéž dokážu nést svůj kříž s trpělivostí a odvahou. Pomoz mi chápat i bolesti druhých!

1. zastavení – Ježíš je souzen

Petr byl velmi přátelský, měl šťastnou rodinu, dobrou práci. Stačila však trochu závidia a jedna malá pomluva o zpronevěře peněz, která spustila lavinu lží a osočení. Petra propustili z práce, přestali mu věřit i lidé, jež považoval za přátele. Dokonce i jeho žena...

Někdy si neuvědomujeme, jakou mají slova velkou moc. Slovem můžeme utěšit, pochválit, říct druhému „mám tě rád“. Stejně tak je možné druhému slovem ublížit – urazit, zesměšnit.

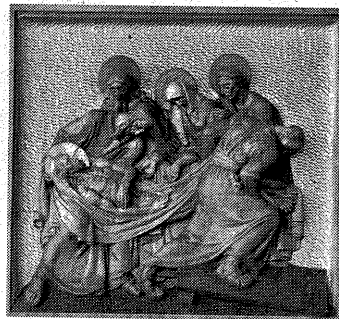
Člověk často nepřemýšlí nad tím, co vypustil z úst, a přitom může velmi krutě ovlivnit jiný život, kupříkladu i celé rodiny. Možná nenapravitelně a navždy. Ježíš byl také odsouzen na základě zlých slov.

Prosíme, Pane, dej, ať máme stále na zřeteli, co všechno můžeme svými ústy způsobit.

14. zastavení – Ježíšovo tělo uloženo do hrobu

Studenti na jednom semináři dostali za úkol představit si, co bude po smrti. Některým se zdálo, že přejdou na pomyslný druhý břeh. Co ale bude pak, to už se jim tak nějak rozplývalo v mlze. Jiní usoudili, že nebude nic. Černá díra. Zaplavila je deprese, zmatek. To smrtí opravdu všechno končí? Bylo tam i pár takových, kteří si říkají „věřící“. Ovšem i oni měli pouze nejasné představy. Sice odmalíčka slyšovali o nebi, pekle a očistci, ale... I je nakonec ovládly obavy, pochybnosti, strach...

Dobry Ježíši, tak jako se tvoje Matka a přátelé museli rozloučit s tebou, i my postupně ukládáme k věčnému spánku své drahé. Děkujeme ti za posilu v takových chvílích. Bez křesťanské víry, naděje a lásky by to bylo příliš kruté. A prosíme, abys pomohl i těm, kdo se jednou budou starat o náš poslední odpočinek.

Závěr

*Pane, ty ses pro nás stal člověkem. Umíral jsi v bolestech na kříži, tvé tělo bylo pohřbeno. Po třech dnech jsi však smrt přemohl a my se můžeme radovat z tvého vítězství. Dal jsi nám obrovskou naději, že i my jednou vstaneme z mrtvých a vejde-
me do slávy tvého i našeho Otce. Chceme otevírat svá srdce tvému hlasu nejen ve chvílích bolesti a utrpení, ale i v radosti a štěstí. Neopouštěj nás na přímé cestě, ani když bloudíme! Uč nás vidět tě ve svých trpících bližních. Aby tvoje oběť nebyla zbytečná.*

Napsala Veronika Šnerchová, snímky Vít Kobza.

Soubor dřevěných reliéfů křížové cesty z kostela sv. Cyrila a Metoděje v Brně-Židenicích vznikl roku 1937 v dílnách Chrámového družstva Pelhřimov. Rovněž obě plastiky ukřižovaného Krista jsou z kostela v Brně-Židenicích.

